

omstandigheden had je het recht niet mij te dwingen, ja te dwingen, dat heb je gedaan, mij dwingen om met je te trouwen en nu behandel je mij niet als je vrouw, maar als je model. Ik moet lachen, huilen, boos zijn net zooals het je belieft en dan teeken je mij af en dan verkoop je mijn portret o foei . . . .”

Frank stond haar bewonderend aan te zien, terwijl zij uitbarstte; zij zag er nu precies zoo uit als dien avond tegenover haar stiefvader en zijn ziel juichte.

„Rosa Marina, Rosa Marina.”

„Ja, je ziet mij aan en ik weet wel waarom! 't Doet je plezier mij nu boos te zien, daar wil je van profiteeren voor je schilderij; wat ik denk, wat ik voel dat kan je niet schelen. Ik ben je model immers en meer niet en daarom heb je mij niet willen voorstellen aan je familie, daarom wil je niet een huishouden opzetten, je wilt niet dat ik leer, dat ik verstandiger word en beschaafder. Je moet mij alleen kunnen gebruiken voor je schilderijen elk uur wanneer je wilt. O wat ben ik dom geweest, toen ik weigerde voor je te zitten voor een tientje per dag, dan had ik je als ik het moe was geweest, het geld voor de voeten geworpen en ik was heengegaan; maar nu kan ik niet meer; ik was nog zoo jong en ik had Jans en er was niemand, die mij kon raden! En ik wist niet dat het zoo erg zou zijn, zoo erg!”

„Maar wat ben je kinderachtig, Rose, is 't nu zoo vreeselijk dat ik schetsen neem naar je gezicht, jij bent toch mijn eigen vrouw.”

„Neen, 't is niet erg dat je het een keer doet, of twee keer of tienmaal, maar dat je mij daarvoor getrouwd hebt, daarvoor alleen, dat je mij voor niets anders goed genoeg acht dan om voor je te zitten in allerlei costumes, in allerlei houdingen, dat je mij laat lachen, of verdrietig zijn of boos worden, alleen om de uitdrukking van mijn gezicht te bestudeeren, dat noem ik schandelijk en als je het niet begrijpt, dan is 't des te erger voor jou.”

„Wees liever trotsch, dat je de kunst dienen mag, Rose.”

„De kunst, wat is de kunst? Is het leven dan niet beter dan de kunst? Is mijn ziel, mijn verstand niet meer waard dan een stuk besmeerd doek? Maar ik laat mij niet langer zoo door je te behandelen; nog liever vermink ik mijn gezicht.”

Hij lachte een weinig gemaakt.

„Maar, Rose, wat een idée! Wat zou ik anders aan je hebben? Ik zou nooit getrouwd zijn als ik niet begrepen had, dat jij voor mijn succès onontbeerlijk was. Ik heb 't dadelijk gevoeld, toen ik met je in den stoomtram kennis maakte: van zoo 'n model kan ik alles maken en je ziet hoe ik gelijk had. Zij vechten om jou portret. Ze hebben me voor dat kleine doek, waarop je als gitana staat f 300 geboden. Ik heb 't maar even af te werken. Is dat niet mooi? Zoo vormen wij een compagnieschap, ik krijg naam en verdien geld, om dan op mijn gemak Rosa Marina af te werken. Heb je het zoo hard bij mij? Had je een beter lot gedroomd?”

„Ik zou liever een arm man getrouwd hebben, die mij behandelde als zijn